

Настя.

(Вертаєть-ся завітчана, співаючи):

Як-би мені крила, крила
Соколинїї,
Полетїла б я за милим,
За дружиною.
Полетїла б у діброву,
У зелений гай,
Полетїла б, чорноброва,
За тихий Дунай!

(III.)

(Тим часом, як вона співає, у садочок входить молодий хлопець в со-
лом'яному брилі, в короткому синьому жупанку, в зелених шараварах,
з торбиною за плечима і з нагаєм.)

Петро.

З тим днем, що сьогодні, Боже помагай!

Настя.

Тату! тату! Петро, Петро із Києва прийшов!

Сотник.

А, видом видати, слухом слухати! Чи по во-
лї, чи по неволї?

Петро.

По волї, тату, та ще й богословом.

Сотник.

Ов!

Настя.

Богословом?! Аж страшно!

Сотник.

Дурна, чого ти боїш ся?! (підходить до сина, хрестить
його і цілує.) Боже тебе благослови, моя дитино! На-
стусю! поведи його в покої, та нагодуй, бо він ще мо-
же й не обїдав.

Петро.

Та таки й так. (Іде в світлицю з Настею.)